

Joels Bog og den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke - Nummer Femogtredive

Jeff Pippenger

2026-01-27

Nummer femogtredive

På side 81 i Early Writings (og „81“ er et symbol på én guddommelig ypperstepræst og firs præster) er William Millers anden drøm nedskrevet. Ligesom Nebukadnezar havde William Miller to drømme. Nebukadnezars anden drøm i Daniels fjerde kapitel er sat inden for rammerne af Moses' „syv tider“ i 3 Mosebog 26. Miller benyttede Daniels fjerde kapitel til at illustrere 3 Mosebogs seksogtyvendes „syv tider“, når han underviste om de 2.520, skønt han kaldte det „syv tider“. Miller erkendte ikke, at han var blevet forbilledliggjort ved Nebukadnezar, men Nebukadnezars 2.520 dage i kapitel fire fremstilles både ved ordet „sprede“ og ved den omstændighed, at det forekommer 'syv gange', før manden med snavskosten ankom i Millers drøm.

Miller kaldes „Fader Miller“ af Søster White, dog ikke på den hedenske måde, som katolikker gør det, men på en patriarkalsk måde, ligesom fader Abraham. Miller er et symbol; han er en pagtens mand, som repræsenterer kæden af bibelske symboler langs stien frem mod den endelige pagt med de hundrede og fireogfyrre tusind. Joel lader os vide, at de gamle mænd i de sidste dage skulle drømme drømme, og William Miller er den gamle mand i vor historie, og også bonden, som opfyldte William Tyndales profeti, der siger: „Hvis Gud skåner mit liv, skal jeg, inden mange år er gået, bevirke, at en dreng, som driver ploven, skal kende mere til Skriften, end du gør.“

"Gud sendte sin engel for at påvirke hjertet hos en landmand, som ikke havde troet på Bibelen, for at lede ham til at granske profetierne. Guds engle besøgte gentagne gange denne udvalgte for at vejlede hans sind og åbne for hans forståelse profetier, som altid havde været dunkle for Guds folk. Begyndelsen til sandhedens kæde blev givet ham, og han blev ledt videre til at søge led efter led, indtil han med undren og beundring skuede Guds Ord. Der så han en fuldkommen kæde af sandhed. Det Ord, som han havde betragtet som uinspireret, åbnede sig nu for hans blik i sin skønhed og herlighed. Han så, at ét sted i Skriften forklarer et andet, og når et skriftsted var lukket for hans forståelse, fandt han i en anden del af Ordet det, som forklarede det. Han betragtede Guds hellige Ord med glæde og med den dybeste respekt og ærefrygt." Early Writings, 230.

Miller var den bonde, som opfyldte Tyndales profeti, og hans første udgivelse af den profetiske kundskab, han havde samlet gennem åbningen af Daniel 8:14, fandt sted i 1831, to hundrede og tyve år efter udgivelsen af King James-versionen af Bibelen. John Wycliff, William Tyndale og udgivelsen af King James-Bibelen i 1611 repræsenterer tre vejmærker, som indleder den to hundrede og tyve år lange profeti, der ender, når Tyndales plovdreng skulle åbne Guds Ord for den første engels budskab, som skulle efterfølges af to andre engle. Den første engel ankom i 1798 og den tredje i 1844. Wycliff, Tyndale og King James forbindes med den bonde, som skulle opfylde

Tyndales forudsigelse, og som skulle symbolisere historien om tre engle fra 1798 til 1844.

William Millers alfa-opdagelse var de 2.520 år i Tredje Mosebog seksogtyve, og hans omega-opdagelse var de 2.300 år i Daniel 8:14. Judas 2.520-årige adspredelse begyndte i 677 f.Kr. og endte i 1844. De 2.300 år i Daniel 8:14 endte i 1844. Begge endte samtidig i 1844, og begyndelsespunktet for William Millers alfa- og omega-opdagelser lå to hundrede og tyve år fra hinanden. „To hundrede og tyve“ er et symbol på William Miller, på grundlag af to vidner. Millers alfa- og omega-opdagelser repræsenteres ved 1798 og 1844. Den 2.520-årige adspredelse mod det nordlige rige endte i 1798, og seksogfyrrer år senere, i 1844, endte de 2.300 år.

De 2.520 år, som endte i 1798, markerer denne dato, og de 2.520 år imod Juda, som endte i 1844, frembringer en periode på to hundrede og tyve år. Dette betyder, at de 2.520 imod Israel frembringer den profetiske periode på seks og fyrrer år, og de 2.520 imod Juda frembringer den profetiske periode på to hundrede og tyve år. Alfaen for denne periode er 677 f.Kr., og omegaen er 457 f.Kr., hvilket betyder, at alfaen for perioden på seks og fyrrer år og for perioden på to hundrede og tyve år er repræsenteret ved de 2.520, og omegaen for begge linjer er de 2.300. De to „adspredelser“ på 2.520 år giver to vidner om en periode, som begynder med de 2.520 og ender med de 2.300. Begge disse linjer identificerer William Millers alfa- og omega-opdagelser.

„William Millers drøm“

„Jeg drømte, at Gud ved en usynlig hånd sendte mig et kunsthærdigt udført skrin, omtrent ti tommer langt og seks tommer i kvadrat, fremstillet af ibenholt og perler, kunsthærdigt indlagt. Til skrinet var der fæstnet en nøgle. Jeg tog straks nøglen og åbnede skrinet, og til min undren og overraskelse fandt jeg det fyldt med alle slags og størrelser af juveler, diamanter, kostbare stene samt guld- og sølvmonter af enhver dimension og værdi, smukt ordnet hver på sin plads i skrinet; og således ordnet genspejlede de et lys og et herlighedsskær, som kun solen kunne måle sig med.

„Jeg mente ikke, at det var min pligt alene at nyde dette vidunderlige syn, skønt mit hjerte var overfyldt af glæde over dets indholds glans, skønhed og værdi. Derfor anbragte jeg det på et bord midt i mit værelse og lod kundgøre, at alle, som havde et ønske derom, kunne komme og se det mest herlige og strålende syn, noget menneske nogen sinde har set i dette liv.

Folk begyndte at strømme til, først få i antal, men efterhånden voksende til en skare. Når de først så ned i skrinet, undrede de sig og råbte af glæde. Men da tilskuerne blev flere, begyndte alle at forstyrre juvelerne, tage dem op af skrinet og sprede dem ud over bordet.

„Jeg begyndte at tænke, at ejeren igen ville kræve skrinets indhold og juvelerne af min hånd; og hvis jeg lod dem blive spredt, ville jeg aldrig mere kunne lægge dem tilbage på deres pladser i skrinet som før; og jeg følte, at jeg aldrig ville være i stand til at stå til regnskab, for det ville være umådeligt. Jeg begyndte da at bønfalde folket om ikke at røre ved dem eller tage dem ud af skrinet; men jo mere jeg bønfuldt, desto mere spredte de dem; og nu syntes de at sprede dem ud over hele rummet, på gulvet og på hvert eneste møbel i rummet.

”Jeg så derpå, at de blandt de ægte juveler og monter havde spredt en utallig mængde uægte juveler og falske monter. Jeg blev stærkt opbragt over deres nedrige adfærd og

utaknemmelighed og irettesatte og bebrejdede dem derfor; men jo mere jeg irettesatte, desto mere spredte de de uægte juveler og de falske mønter blandt de ægte.

„Da blev jeg opbragt i min legemlige sjæl og begyndte at bruge fysisk magt for at drive dem ud af rummet; men mens jeg drev den ene ud, kom tre andre ind og bragte skidt og spåner og sand og al slags affald med sig, indtil de dækkede hver eneste af de ægte juveler, diamanter og mønter, så de alle blev skjult for øjet. De rev også mit skrin i stykker og spredte det blandt affaldet. Jeg tænkte, at intet menneske ænsede min sorg eller min vrede. Jeg blev fuldstændig modløs og nedslået og satte mig ned og græd.”

"Mens jeg således græd og sørgede over mit store tab og mit ansvar, kom jeg Gud i hu og bad inderligt om, at Han ville sende mig hjælp.

„Straks blev døren åbnet, og en mand trådte ind i værelset, hvorpå alle menneskene forlod det; og idet han havde en kost i hånden, åbnede han vinduerne og begyndte at feje snavs og affald ud af værelset.”

„Jeg råbte til ham, at han skulle afholde sig, for der lå nogle kostbare juveler spredt blandt murbrokkerne.”

Han sagde til mig, at jeg ikke skulle »frygte ikke«, for han ville »tage sig af dem«.

„Så, mens han fejede snavs og affald, falske juveler og falske mønter sammen, rejste det hele sig og fór ud ad vinduet som en sky, og vinden bar det bort. I travlheden lukkede jeg et øjeblik øjnene; da jeg åbnede dem, var alt affaldet borte. De kostbare juveler, diamanterne, guld- og sølvmonterne, lå spredt i overflod over hele rummet.

„Derpå satte han på bordet et skrin, langt større og skønnere end det forrige, og samlede juvelerne, diamanterne, mønterne op i håndfulde og kastede dem ned i skrinet, indtil ikke én eneste var tilbage, skønt nogle af diamanterne ikke var større end spidsen af en nål.

„Derpå kaldte han på mig for at ‘komme og se’.”

„Jeg så ned i kisten, men mine øjne blev blændet af synet. De strålede med ti gange deres tidligere herlighed. Jeg tænkte, at de var blevet slebet i sandet af fødderne på de ugudelige personer, som havde spredt og trampet dem ned i støvet. De var ordnet i skøn orden i kisten, hver på sin plads, uden noget synligt spor af anstrengelserne hos den mand, der kastede dem ind. Jeg råbte af selve glæde, og dette råb vækkede mig.“ Early Writings, 81–83.

Begyndende på side „81“, et symbol på præsterne, identificerer drømmen historien om den laodikeiske Syvendedags Adventistkirkes værk med at ødelægge de grundlæggende sandheder, som Guddommen samlede gennem William Millers menneskelighed. Historien ender, da Miller „råbte af stor glæde“, og råbet „vækkede“ ham. Den historie, som er fremstillet i drømmen, afsluttes ved den tredje engels høje råb, som er Midnatsråbets klimaks. Den historiske beretning i Millers drøm repræsenterer også milepælene i den milleritiske historie, og den repræsenterer derfor også den parallelle historie om de hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse. Lige så betydningsfuldt er det, at drømmens historiske fremstilling også indeholder en profetisk fraktal af den historie, som begyndte at gentage sig i 2023.

Sandhedens juveler, som blev erkendt i de et hundrede og fireogfyrre tusindes historie, blev optaget i det offentlige register i 2004 og dernæst igen i 2012, da præsentationen af Habakkuks Tavler samlede en gruppe, som var bestemt til at blive spredt. Disse sandheder blev lagt på bordet i 2004 med den første præsentation af de sandheder, som var blevet forseglet op i 1989. „Få“ tog dengang budskabet under overvejelse, men i 2012 førte serien på 95 præsentationer med titlen Habakkuks Tavler en skare ind, for „folket begyndte at komme ind, først få i antal, men voksende til en skare.“

Fra 2012 og frem til den 18. juli 2020 blev disse sandheder gradvist spredt og dækket til med affald. Den 18. juli 2020 blev fortalerne for budskabet om Habakkuks Tavler spredt for en periode på tre og en halv dag.

Og når de har fuldendt deres vidnesbyrd, skal dyret, som stiger op af afgrunden, føre krig imod dem og overvinde dem og slå dem ihjel. Og deres døde legemer skal ligge på gaden i den store stad, som i åndelig forstand kaldes Sodoma og Egypten, hvor også vor Herre blev korsfæstet. Og mennesker af folk og stammer og tungemål og folkeslag skal se deres døde legemer i tre og en halv dag og ikke tillade, at deres døde legemer bliver lagt i grave. Og de, som bor på jorden, skal glæde sig over dem og fryde sig og sende gaver til hverandre, fordi disse to profeter plagede dem, som boede på jorden. Åbenbaringen 11:7–10.

På sabbatten, den 30. december 2023, deltog Future for America i et Zoom-møde til sit første offentlige møde siden den 18. juli 2020. Den 30. december 2023 er 1.260 dage efter den 18. juli 2020, eller »tre og en halv dag«. Mens Elias og Moses lå døde på gaden, »glæder« den anden klasse sig. Future for America var vendt tilbage til at udgive det profetiske budskab i juli 2023, for det budskab, som da skulle gå til hele jorden, måtte af profetisk nødvendighed komme fra »ørkenen«. Tre og en halv dag, eller 1.260 dage, er en ørken.

Og kvinden flygtede ud i ørkenen, hvor hun har et sted, som er beredt af Gud, for at de dér skulle nære hende i tusind to hundrede og tresindstyve dage. Åbenbaringen 12:6.

„Ørkenen“ er „et tusind to hundrede og tresindstyve dage“, hvilket er 1.260 dage, hvilket også er „tre dage og en halv“, og fremstilles i Åbenbaringen 12,6, og „126“ er en tiendedel af 1.260. En af de forunderlige sandheder, som da blev åbenbaret, var nødvendigheden af omvendelse som opfyldelse af bønner om de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve.

1.260 dage er også et symbol på 2.520 dage. De „syv tider“ imod det nordlige rige begyndte i 723 f.Kr. og endte i 1798. Midtpunktet er 538, hvorved der fremkommer 1.260 år, i hvilke hedenskabet nedtrampede helligdommen og hæren, efterfulgt af 1.260 år, i hvilke pavedømmet nedtrampede helligdommen og hæren. Denne profetiske struktur stemmer overens med de 1.260 dage fra Kristi dåb til korset, som efterfølges af 1.260 profetiske dage indtil år 34 e.Kr., da evangeliet gik til hedningerne. Således er 1.260, på to vidners udsagn, en del af 2.520 dage, eller Moses' „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve.

Røsten i ørkenen-perioden, som begyndte på sabbatten den 18. juli 2020 og varede indtil sabbatten den 30. december 2023, begyndte at råbe i juli 2023, og da „ørkenen“-perioden endte på sabbatten den 30. december 2023, indtraf Moses' og Elias' opstandelse. Røstens budskab identificerede, at

vejmærket med de parallelle første skuffelser i enhver reformbevægelse forklarede den falske forudsigelse af den 18. juli 2020 i sammenhæng med lignelsen om de ti jomfruer. Det kaldte mænd og kvinder til den omvendelse, som er fremstillet ved bønner i Tredje Mosebog seksogtyve. Millers drøm repræsenterer netop denne omvendelse, når han skriver: "Mens jeg således græd og sørgede over mit store tab og mit ansvar, kom jeg Gud i hu og bad inderligt om, at Han ville sende mig hjælp."

Kom og se

Millers drøm er opdelt af to udtryk af »kom og se«. Første gang indbyder Miller folk til at »komme og se«, og anden gang indbyder »manden med snavskosten« Miller til at komme og se. »Kom og se« er et profetisk symbol, der identificerer en profetisk sandhed, som er blevet afseglet. De første fire segl indeholder hver befaling om at »komme og se«.

Og jeg så, da Lammet åbnede et af seglene, og jeg hørte, som var det tordenbrag, et af de fire væsener sige: Kom og se. ... Og da han havde åbnet det andet segl, hørte jeg det andet væsen sige: Kom og se. ... Og da han havde åbnet det tredje segl, hørte jeg det tredje væsen sige: Kom og se. ... Og da han havde åbnet det fjerde segl, hørte jeg røsten af det fjerde væsen sige: Kom og se. Åbenbaringen 6:1, 3, 5, 7.

„Kom og se“ i begyndelsen af Millers drøm er alfa, og det afsluttende „kom og se“ er omega. Drømmen identificerer åbningen af seglet i begyndelsen af drømmen som juveler, der, når de „blev ordnet, genspejlede et lys og en herlighed, der kun kunne måle sig med solen.“ Da Kristus indbød Miller til at „komme og se“ omega, siger Miller: „mine øjne blev blændet ved synet. De skinnede med ti gange deres tidligere herlighed.“ Alfa-lyset var som solen, og omega-lyset var ti gange solen.

Spred

Millers sorg og omvendelse fremstilles ved afslutningen af den periode, som begyndte med det første »kom og se« og det sidste »kom og se«. I den periode, som begynder med, at Miller åbner et budskab for folket, og som derpå ender med, at Kristus åbner et budskab for Miller, fremstilles ordet »spred« »syv gange«. Miller vil bruge ordet igen, men mellem den første og den sidste åbning udtrykkes »spred« »syv gange«. Bibelen identificerer dommen over de »syv gange« med ordet »spred«.

Og jeg vil sprede jer blandt hedningerne og drage et sværd efter jer; og jeres land skal blive øde, og jeres byer lægges i ruiner. 3 Mosebog 26,33.

Den allerførste sandhed, som Miller opdagede, var „de syv tider“ i Tredje Mosebog 26, og i hans drøm skulle perioden mellem offentliggørelsen af Millers budskab og offentliggørelsen af Kristi budskab medføre, at alle de grundlæggende sandheder, repræsenteret ved William Millers værk, blev dækket til med Laodikea-syvendedagsadventismens teologers skarn og falske mønster. Denne forkastelse af de grundlæggende sandheder fremstilles som syv adspredelser inden for historien mellem alfa og omega. „De syv tider“ er et symbol på William Millers værk, som igen udgør syvendedagsadventismens grundvold, hvoraf de 2.300 dage i Daniel 8,14 er selve denne

grundvolds centrale søjle. Hvad dette identificerer, er, at de 2.520 års adspredelse, som var William Millers første, eller alfa-opdagelse, markerer begyndelsen på en periode, der endte med William Millers omega-opdagelse, nemlig de 2.300 dage.

Da laodikeisk syvendedagsadventisme tilsidesatte de »syv tider« i 1863, tilsidesatte de William Millers første opdagelse, som var hans alfa-opdagelse og hans grundlæggende opdagelse. Den sidste af Millers opdagelser var de 2.300 dage, som var hans omega-opdagelse og hans kronende opdagelse. De »syv tider«, som endte i 1798, markerede de 2.520, og de 2.300 dage blev markeret i 1844.

Det er skarnkosten, der samler juvelerne, efter at de er blevet spredt syv gange. Da er skrinet større og smukkere og skinner ti gange klarere end solen. Ti er et symbol på en prøve, og disse juveler skinner derfor ved prøven over solens dag, så Millers drøm begynder i 1798 og ender ved den tredje engels høje råb ved søndagsloven.

Milleritternes historie fra 1798 til 1863 er også historien fra 1798 indtil den snart kommende søndagslov. Den historie, som fremstilles i William Millers drøm, og som udspiller sig mellem, at Miller siger: „kom og se“, og at Manden med Smudskosten siger: „kom og se“, er både perioden fra 1798 til 1863 og også perioden fra 1798 til søndagsloven. Den linje, som ender i 1863, er en profetisk fraktal af den linje, som begynder i 1798 og ender ved søndagsloven. Begge disse linjer er fremstillet i Millers drøm.

Den lukkede dør den 22. oktober 1844 er et forbillede på den lukkede dør ved søndagsloven. Profetien om de 2.300 år, som blev opfyldt i 1844, er et forbillede på søndagsloven.

„Kristi komme som vor ypperstepræst til det allerhelligste for at rense helligdommen, som fremstillet i Daniel 8,14; Menneskesønnens komme til Den Gamle af Dage, som fremstillet i Daniel 7,13; og Herrens komme til sit tempel, forudsagt af Malakias, er beskrivelser af den samme begivenhed; og dette fremstilles også ved brudgommens komme til brylluppet, som Kristus beskrev i lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25.“ The Great Controversy, 426.

Linjer

Omegaen i Millers opdagelser var profetien om de 2.300 år, så både 1844 og søndagsloven er repræsenteret ved de 2.300 år. Dette betyder, at de 2.520 er alfaen, og de 2.300 er omegaen for begge linjer; den ene linje afsluttes i 1863, og den anden linje afsluttes ved søndagsloven. På begge linjer er profetien om de 2.520 alfaen og eller grundhjørnestenen. Fraktalen fra 1798 til 1863 i milleritternes grundlæggende historie svarer også til en anden fraktal i de hundrede og fireogfyrre tusinds omega-, slutstenens historie.

Ved 11. september kaldte Gud sit folk til at vende tilbage til Jeremias' gamle stier, som er grundvoldene, som igen er repræsenteret ved budbringeren for den grundlæggende historie, der igen er repræsenteret ved hans grundlæggende alfa-opdagelse af de „syv tider“. De „syv tider“ er symbolet på de hundrede og fireogfyrre tusinds grundvolde, og ved 11. september begyndte beseglingen af denne gruppe med grundvoldenes prøvende budskab, repræsenteret ved William Millers og adventismens allerførste grundlæggende sandhed. Ved 11. september begyndte

besejlingstiden, og ved den snart kommende søndagslov afsluttes de hundrede og fireogfyrre tusinds besejlingstid.

Den historie er en fraktal, som begynder med 2.520 og ender med 2.300, og denne historie er derfor den tredje linje af profetisk historie, repræsenteret i William Millers drøm. De 2.520 blev opfyldt i 1798 og de 2.300 i 1844. Det værk, som repræsenteres ved de to linjer, er Kristi værk i at forene sin guddommelighed med vor menneskelighed. Det er værket med at forvandle en synder til en hellig, idet den højere natur genoprettes til sin retmæssige trone over den lavere natur. Af denne grund tager det menneskelige legeme 2.520 dage fuldstændigt at reproducere hver celle i kroppen, og selvsamme legeme er baseret på 23 mandlige kromosomer forenet med 23 kvindelige kromosomer. Sammen frembringer de et levende tempel, som repræsenteres ved tallet „46“, hvilket er perioden fra 1798 til 1844, som er perioden i William Millers drøm fra de 2.520 i 1798 til de 2.300 i 1844.

William Millers drøm indeholder også endnu en bemærkelsesværdig fraktal. Fra 11. september frem til søndagsloven findes der en fraktal af 1798 frem til søndagsloven, ligesom fra 1798 frem til 1863. 2023 frem til søndagsloven er en fraktal af 11. september frem til søndagsloven, og dette er den historie, som alle linjerne inden for Millers drøm peger på som omegaen af dem alle. Dette er den periode, hvor de oprindelige sandheder forstørres ti gange solen.

De to skorter med tournure

I 1840'erne betød ordet "bustle" (som substantiv) almindeligvis energisk, travl eller larmende aktivitet—ofte med en fornemmelse af postyr, ophidselse, hastværk eller uro. Det betegnede livlig bevægelse, ståhej eller det at fare travlt omkring, enten i en menneskemængde, i en husholdning, på en markedsplads eller under en særlig begivenhed. "Bustle" i Millers drøm ville således beskrive den umiddelbare hvirvel af aktivitet, ophidselse eller påtrængende forehavender, som fandt sted netop da—den forbigående uro eller opstandelse i den aktuelle situation eller ved den pågældende lejlighed.

Miller udtaler: »Så, mens han fejede støv og affald, falske juveler og falske mønter bort, steg det hele op og fór ud ad vinduet som en sky, og vinden bar det bort. I virvaret lukkede jeg et øjeblik mine øjne; da jeg åbnede dem, var alt affaldet borte.«

„Larmen“ udpeger to punkter i Millers drøm: den første, når mængden spreder juvelerne, og dernæst, når manden med jordkosten åbner vinduerne og begynder at feje de falske juveler ud. Den første, alfa-larmen, er tildækningen af juvelerne, og den anden, omega-larmen, er genoprettelsen af juvelerne. Under larmen lukkede Miller sine øjne. Miller blev stedt til hvile i 1849, netop på det tidspunkt, da Kristus anden gang rakte sin hånd ud for at samle resten af sit folk. Miller lukkede da sine øjne, og i 1850 blev hans sandheder igen lagt frem på et bord som opfyldelse af Habakkuks befaling om at nedskrive synet og gøre det tydeligt. I denne larmens periode lukker Miller sine øjne, og når han vågner, er juvelerne i færd med at blive genoprettet.

Den anden opstandelse i hans drøm finder sted, når de hundrede og fireogfyrre tusindes banner bliver oprejst igen, rensat og lutret som det banner, Zakarias identificerer som juveler på en krone.

Og Herren deres Gud skal frelse dem på den dag som sit folks hjord; thi de skal være som stenene i en krone, løftet op som et banner over hans land. For hvor stor er ikke hans godhed, og hvor stor er ikke hans skønhed! Korn skal gøre de unge mænd glade, og most de unge kvinder. Bed Herren om regn i tiden for den sildige regn; så skal Herren danne lysende skyer og give dem regnskyl, hver især græs på marken. Thi afguderne har talt tomhed, og spåmændene har set løgn og fortalt falske drømme; de trøster forgæves; derfor drog de bort som en hjord, de blev plaget, fordi der ingen hyrde var. Min vrede optændtes mod hyrderne, og bukkene straffede jeg; thi Hærskarers Herre har taget sig af sin hjord, Judas hus, og gjort dem til sin prægtige stridshest i kampen. Zakarias 9:16–10:3.

„Hans folks hjord“ er både et banner og sten (juveler) på en krone. Hans folks hjord bliver identificeret under silde-regnen, for befaling lyder, at man skal bede om silde-regn på silde-regnens tid. Hjorden sættes i kontrast til den „hjord“, som gik sine egne veje frem for Jeremias’ gamle stiers vej. På silde-regnens tid vil juvelerne, som er Hans hjord, være Hans prægtige stridshest i kampen. Denne „prægtige stridshest“ er den triumferende kirke, fremstillet i den første kristne brud, symboliseret ved Peter, som, ligesom en hvid hest i den første segls periode, drog ud sejrende og for at sejre.

Og jeg så, da Lammet åbnede et af seglene, og jeg hørte, som var det tordnens røst, et af de fire væsener sige: Kom og se. Og jeg så, og se, en hvid hest; og han, som sad på den, havde en bue; og der blev givet ham en krone; og han drog ud sejrrig og for at sejre. Åbenbaringen 6,1-2.

Peter er derfor symbolet på den første kristne apostolske menighed under den pinselige udgydelse af regnen, og symbolet på den sidste kristne menighed under den sildige regn, som blev forbilledliggjort ved den pinselige udgydelse.

Og jeg så himmelen åbnet, og se, en hvid hest; og han, som sad på den, kaldes Trofast og Sanddru, og i retfærdighed dømmer og fører han krig. Hans øjne var som en ildslue, og på hans hoved var der mange kroner; og han havde et navn skrevet, som ingen kendte uden han selv. Og han var iført en klædning dyppet i blod; og hans navn kaldes Guds Ord. Og de hære, som var i himmelen, fulgte ham på hvide heste, klædt i fint linned, hvidt og rent. Åbenbaringen 19:11–14.

De hvide heste repræsenterer Kristi hær, som opvækkes i Ezekiel 37, og de er den triumferende menighed, og de er sten i en krone; thi Kristus opretter sit herligheds rige i senregnens tid. Som repræsentanter for hans rige er de hundrede fireogfyrre tusinde juveler på kronen, som er symbolet på det rige, han modtager ved afslutningen af de 2.300 dage, hvilket både var den 22. oktober 1844 og igen vil være ved søndagsloven. Dette rige af hvide heste oprejses under senregnen, når himlens vinduer åbnes, thi Johannes så den hvide hest, da himlen blev åbnet.

I alpha-trængslen i 1849 lukkede Miller sine øjne i døden for et lille øjeblik. Miller var Elias, og Elias døde den 18. juli 2020, og han lå på gaden i 1.260 dage, indtil han nåede omega-trængslen og derpå blev vækket. Hans opvækkelse markeres som indtræffende, når støvbørstemanden åbnede himlens vindue for at feje affaldet ud. Hæren af hvide heste oprejses, når himlens vindue åbnes, og når dette sker, identificeres en adskillelse mellem sandt og falsk. Denne adskillelse identificeres

også i Malakias' bog.

Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være føde i mit hus, og prøv mig nu på denne måde, siger Hærskarers Herre, om jeg ikke vil åbne himmelens vinduer for eder og udøse velsignelse over eder i overmål, så der ikke er rum nok til at modtage den. Malakias 3:10.

Profeternes ånder er profeterne underlagt, og Johannes i Åbenbaringen, Millers drøm og Malakias fremfører tre vidner om den tid, da himlens vinduer åbnes. I Millers drøm sker det ved omegaet af kaldet til „kom og se“. Trængslen i alfaet var, da adspredelsen begyndte, og omegaet er, når indsamlingen begynder.

Før vi går videre ind i Millers drøm, ønsker vi at medtage James Whites kommentar til drømmen. James White identificerer de ægte juveler som Guds sande folk og de falske juveler som de ugudelige. Jeg identificerer juvelerne som sandheder i kontrast til vildfarelse. Juvelerne og de falske juveler er begge budskabet og budbærerne sat i kontrast til vildfarelse og falske budbærere.

“BRODER MILLERS DRØM”

„Den følgende drøm blev offentliggjort i Advent Herald for mere end to år siden. Jeg så da, at den tydeligt afmærkede vor tidligere erfaring med det andet advent, og at Gud gav drømmen til gavn for den adspredte hjord.

"Blandt tegnene på den store og forfærdelige Herrens dags nære forestående komme har Gud sat drømme. Se Joel 2:28–31; Apostlenes Gerninger 2:17–20. Drømme kan komme på tre måder; for det første »ved forretningers mangfoldighed«. Se Prædikeren 5:3. For det andet kan de, som er under Satans urene ånd og bedrag, have drømme gennem hans indflydelse. Se 5 Mosebog 8:1–5; Jeremias 23:25–28; 27:9; 29:8; Zakarias 10:2; Judas 8. Og for det tredje har Gud altid undervist, og underviser stadig, sit folk mere eller mindre ved drømme, som kommer gennem englenes og Helligåndens virke. De, som står i sandhedens klare lys, vil vide, når Gud giver dem en drøm; og sådanne vil ikke blive bedraget og ført på afveje af falske drømme."

“Og han sagde: Hør nu mine ord; hvis der er en profet iblandt jer, vil jeg, Herren, gøre mig kendt for ham i et syn, og jeg vil tale til ham i en drøm.’ 4 Mosebog 12,6. Jakob sagde: ‘Herrens engel talte til mig i en drøm.’ 1 Mosebog 31,2. ‘Og Gud kom til Laban, syrereren, i en drøm om natten.’ 1 Mosebog 31,24. Læs Josefs drømme, [1 Mosebog 37,5–9,] og derefter den interessante beretning om deres opfyldelse i Egypten. ‘I Gibeon viste Herren sig for Salomo i en drøm om natten.’ 1 Kongebog 3,5. Det store betydningsfulde billede i Daniels andet kapitel blev givet i en drøm, ligeledes de fire dyr osv. i det syvende kapitel. Da Herodes søgte at ødelægge Frelserbarnet, blev Josef i en drøm advaret om at flygte til Egypten. Matthæus 2,13.”

“Og det skal ske i de sidste dage, siger Gud, at jeg vil udgyde af min Ånd over alt kød; og jeres sønner og jeres døtre skal profetere, og jeres unge mænd skal se syner, og jeres gamle mænd skal drømme drømme.’ ApG 2,17.

Profetiens gave, ved drømme og syner, er her Helligåndens frugt, og i de sidste dage skal den åbenbares i et sådant omfang, at den udgør et tegn. Den er en af evangeliets kirkes gaver.

“Og han gav nogle til apostle, nogle til PROFETER, nogle til evangelister og nogle til hyrder og lærere, for at hellige de hellige til tjenestens gerning, til opbyggelse af Kristi legeme.’ Efeserne 4,11-12.

“Og Gud har sat nogle i menigheden, for det første apostle, for det andet PROFETER,’ osv. 1 Korintherbrev 12:28. ‘Foragt ikke PROFETISKE TALER.’ 1 Thessalonikerbrev 5:20. Se også Apostlenes Gerninger 13:1; 21:9; Romerbrevet 7:6; 1 Korintherbrev 14:1, 24, 39. Profeter eller profetiske taler er til opbyggelse af Kristi menighed; og der kan ikke fremføres noget bevis fra Guds ord for, at de skulle ophøre, før evangelister, hyrder og lærere skulle ophøre. Men, siger indvenderen, ‘Der har været så mange falske syner og drømme, at jeg ikke kan have tillid til noget sådant.’ Det er sandt, at Satan har sit forfalskede modstykke. Han har altid haft falske profeter, og vi kan visselig forvente dem nu i denne hans sidste time af bedrag og triumf. De, som forkaster sådanne særlige åbenbaringer, fordi forfalskningen findes, kan med lige så god ret gå et skridt videre og nægte, at Gud nogen sinde har åbenbaret sig for mennesker i en drøm eller et syn, for forfalskningen har altid eksisteret.”

„Drømme og syner er det middel, gennem hvilket Gud har åbenbaret sig for mennesket. Gennem dette middel talte han til profeterne; han har anbragt profetiens gave blandt evangeliets menigheds gaver og har stillet drømme og syner sammen med de øvrige tegn på de »SIDSTE DAGE«. Amen.

„Mit de ovenstående bemærkninger har det været min hensigt på en skriftmæssig måde at imødegå indvendinger og at forberede læserens sind på det følgende.“

„Wm. Miller,

“Low Hampton, N. Y., 3. dec. 1847.” James White, Broder Millers drøm, 1–6.

„1. ‘Skrinet’ repræsenterer de store sandheder i Bibelen vedrørende vor Herre Jesu Kristi andet komme, som blev givet broder Miller at forkynde for verden.

„2. Den ‘vedhæftede nøgle’ var hans måde at fortolke det profetiske Ord på — idet han sammenlignede skrift med skrift — Bibelen som sin egen fortolker. Med denne nøgle åbnede broder Miller ‘skrinet’, eller den store sandhed om adventen for verden.

"3. ‘Juvelerne, diamanterne osv.’ af ‘alle slags og størrelser’, som var ‘så smukt anbragt hver på sin plads i skrinet’, repræsenterer Guds børn, [Malakias 3:17,] fra alle kirker og fra næsten enhver stand og livsstilling, som modtog adventtroen og sås at indtage et frimodigt standpunkt på deres forskellige poster i sandhedens hellige sag. Mens de bevægede sig i denne orden, idet hver især tog vare på sin egen pligt og vandrede ydmygt for Gud, ‘udstrålede de et lys og en herlighed’ til verden, som kun overgikedes af menigheden i apostlenes dage. Budskabet, [Åbenbaringen 14:6,7,] gik så at sige på vindens vinger, og indbydelsen: ‘Kom, for nu er alting rede,’ [Lukas 14:17,] gik ud med kraft og virkning."

“4. ‘Folket begyndte at strømme til, først få i antal, men det voksede til en skare.’ Da adventlæren først blev forkyndt af broder Miller og ganske få andre, havde den kun ringe virkning, og kun meget få blev vækket ved den; men fra 1840 til 1844 blev hele samfundet vakt, hvor end den blev forkyndt.

„5. Da den flyvende engel [Åbenbaringen 14:6–7] først begyndte at forkynde det evige gode budskab: ‘Frygt Gud og giv ham ære; for timen for hans dom er kommet,’ råbte mange af glæde ved udsigten til Jesu komme og genoprettelsen, som sidenhen modsatte sig og hånede og gjorde den sandhed til latter, som kort forinden havde fyldt dem med glæde. De voldte ædelstenene uro og spredte dem. Dette fører os til efteråret 1844, da spredningstiden begyndte.”

„Læg mærke til dette: Det var dem, som engang »jubled[e] af glæde«, der foruroligede og spredte juvelerne. Og ingen har siden 1844 så virksomt spredt hjorden og ført den på afveje som dem, der engang forkyndte sandheden og frydede sig i den, men som siden har fornægtet Guds værk og profetiens opfyldelse i vor tidligere adventserfaring.

„6. De ‘uægte juveler og falsk mønt’, som var spredt blandt de ægte, repræsenterer tydeligvis falske omvendte, eller ‘fremmede børn’, [Hoseas 5:7] siden døren blev lukket i 1844.

„7. ‘Jord og spåner, sand og al slags affald’ repræsenterer de forskellige og talrige vildfarelser, som er blevet indført blandt de troende på den anden genkomst siden efteråret 1844. Her vil jeg omtale nogle få af dem.“

"1. Den holdning, som nogle af »hyrderne« formasteligt indtog umiddelbart efter, at Midnatsråbet var blevet givet, nemlig at den højtidelige, blødgørende kraft fra Helligånden, som ledsagede syvende-månedes-bevægelsen, var en mesmerisk indflydelse. George Storrs var blandt de første til at indtage dette standpunkt. Se hans skrifter i den sidste del af 1844 i the Midnight-Cry, som dengang blev udgivet i New York City. J. V. Himes sagde ved Albany-konferencen i foråret 1845, at syvende-månedes-bevægelsen frembragte mesmerisme syv fod dybt. Dette er jeg blevet fortalt af en, som var til stede og hørte bemærkningen. Andre, som tog aktiv del i syvende-månedes-råbet, har siden erklæret, at denne bevægelse var Djævelens værk. At tilskrive Kristi og Helligåndens gerning til Djævelen var på vor Frelsers tid bespottelse, og det er bespottelse nu. 2. De mange forsøg med bestemte tidspunkter. Siden de 2300 dage endte i 1844, er ganske mange tidspunkter af forskellige personer blevet fastsat for deres afslutning. Ved at gøre dette har de flyttet »landemærkerne« og kastet mørke og tvivl over hele adventbevægelsen. 3. Spiritualismen med alle dens fantasier og udskjelser. Denne Djævelens list, som har udrettet et frygteligt dødsværk, er meget træffende fremstillet ved »høvlspåner« og »alskens affald«. Mange af dem, som drak spiritualismens gift i sig, anerkendte sandheden i vor tidligere advensterfaring, og på grund af dette er mange blevet ledt til at tro, at spiritualismen var den naturlige frugt af at tro, at Gud ledede de store adventbevægelser i 1843 og 1844. Peter siger, idet han taler om dem, som skulle »indføre fordærvelige kætterier og endog fornægte den Herre, som købte dem«, »PÅ GRUND AF HVEM SANDHEDENS VEJ SKAL BLIVE ONDT OMTALT.« 4. S. S. Snow, som gav sig ud for at være »profeten Elias«. Denne mand har i sit sælsomme og vilde løb også spillet sin rolle i dette dødsværk, og hans fremgangsmåde har haft en tilbøjelighed til at bringe de ventende helliges sande standpunkt i miskredit i mange oprigtige sjæles sind."

„Til dette katalog over vildfarelser kunne jeg tilføje mange flere, såsom de „tusind år“ i Åbenbaringen 20:4, 7, i fortiden, de 144.000 i Åbenbaringen 7:4; 14:1, dem, som „stod op og kom ud af gravene“ efter Kristi opstandelse, læren om ikke at arbejde, læren om spædbørns

tilintetgørelse osv. osv. Disse vildfarelser blev så ihærdigt udbredt og påtrængt den ventende hjord, at de sande juveler på det tidspunkt, da Broder Miller havde drømmen, var „udelukket fra syne“, og profetens ord var anvendelige — „Og retten trænges tilbage, og retfærdigheden står langt borte,“ osv. osv. Se Esajas 56:14.

„På den tid fandtes der ikke noget adventblad i landet, som forsvarede den nærværende sandheds sag. ‘Day-Dawn’ var det sidste til at hævde den lille hjords sande standpunkt; men det ophørte nogle måneder, før Herren gav Broder Miller denne drøm; og i sin sidste døende kamp pegede det de trætte, sukkende hellige frem mod 1877, dengang tredive år ude i fremtiden, som tiden for deres endelige forløsning. Ak! ak! Ikke underligt, at Broder Miller i sin drøm ‘satte sig ned og græd’ over denne sørgelige tingenes tilstand.”

“8. Skrinet repræsenterer adventsandheden, som Broder Miller kundgjorde for verden, sådan som den er fremstillet i lignelsen om de ti jomfruer. Matthæus 25:1–11. For det første tiden, 1843; for det andet tøvetiden; for det tredje midnatsråbet, i den syvende måned, 1844; og for det fjerde den lukkede dør. Ingen, som har læst Second Advent-papirerne siden 1843, vil benægte, at Broder Miller har forfægtet disse fire vigtige punkter i adventhistorien. Dette harmoniske system af sandhed eller ‘skrin’ er blevet revet i stykker og spredt blandt murbrokkerne af dem, som har forkastet deres egen erfaring og har fornægtet netop de sandheder, som de sammen med Broder Miller så frygtløst prædikede for verden.

„9. Manden med ‘snavekosten’ repræsenterer det klare lys fra den nærværende sandhed, således som det er blevet bragt frem ved den tredje engels budskab [Åbenbaringen 14:9–12], som nu renser fejltagelserne bort fra restfolket. Den nærværende sandheds sag begyndte at blive genoplivet i foråret 1848 og har siden den tid været i fremgang og vundet styrke indtil nu. ‘Snavekosten’ har været i bevægelse, og fejltagelserne er forsvundet for den klare sandheds lys, og nogle af de dyrebare juveler, som for blot kort tid siden var tildækket og skjult for blikket af mørke og vildfarelse, står nu i den nærværende sandheds klare lys.“

"Dette værk med at bringe juvelerne frem og rense vildfarelsen bort tiltager hastigt og er bestemt til at fortsætte med voksende kraft, indtil alle de hellige er opsporet og modtager den levende Guds segl. Sammenlign dette med Ezekiels fireogtredivte kapitel, og du vil se, at Gud har lovet at samle sin hjord, som er blevet adspredt på denne mørke og skyede dag, siden 1844. Før Jesus kommer, vil den 'lille hjord' blive samlet til 'troens enhed'. Jesus renser nu 'sig et ejendomsfolk, nidkært til gode gerninger,' og når han kommer, vil han finde sin 'menighed uden plet eller rynke eller noget sådant'. 'Hvis kasteskovl er i hans hånd, og han vil gennemrense sin tærskelplads og samle sin hvede i laden, osv.' Matthæus 3:12."

„10. Den anden ‘kiste, langt større og smukkere end den første’, hvori de spredte ‘juveler’, ‘diamanter’ og mønter blev samlet, repræsenterer det vide område af levende nærværende sandhed, hvori den spredte hjord skal samles, ja, de 144.000, og de har alle den levende Guds segl. Ikke én af de kostbare diamanter vil blive ladet tilbage i mørket. Skønt nogle ikke er større end spidsen af en nål, vil de ikke blive overset og udeladt på denne dag, når Gud samler sine juveler. [Malakias 3:16–18] Han kan sende sine engle og skynde dem bort, som han førte Lot ud af Sodoma. ‘Et kort værk vil Herren gøre på jorden.’ ‘Han vil fuldende det og afkorte det i retfærdighed.’ Se Romerne 9:28.” James White, Fodnoter til broder Millers drøm.

